

„Ti si tudi grda, grda, nikdar ne boš lepa gospa!“

Zofka je začela jokati, in njene črne oči so se napolnile s solzami, Pavlek pa ni hotel zaostajati, in kmalu je spolzela solzna kapljica po njegovem na stran zavitem nosku.

„Bom pa škof.“

„Le bodi, jaz bom pa nuna; pa svoji mami bom povedala, kaj si mi rekel.“

„Le povej, jaz pa povem tudi svoji mami.“

In oba sta tekla jokaje povedat vsak svoji mami. „Pa bom le škof“, je še zavpil Pavlek, in Zofkin odgovor se je seveda glasil: „Jaz pa nuna.“

Jako sta se sprla Pavlek in Zofka, jako sta se razjezila, oba sta bila razžaljena.

Padla je slanica . . .

*Padla je v prvo slanica
na cvetoče polje
in pomorila je rožice,
mlade tako in lepé.*

*Bridko za rožami velimi
Ānica je zaplakala;
dan na dan vele rožice
s solzami je namaĀala.*

*Padla je v drugo slanica
na cvetoĀi naŝ vrt
in pogrnila Ārez cvetje je
toŝni mrtvaŝki prt.*

*Mi ŝe slanica v tretje priŝlā,
padel najlepŝi je cvet:
Z duŝico Āisto pa angelĀek
plul na boljŝi je svet . . .*

*O, da bi roŝice v vrtcu tam
Ānice smrt doĀakale,
z nami gotovo bi sedaj
bridko za Ānico plakale!*

Borisov.

Jutranji izprehod.

Spisal *Cvetko Slavin.*

Imela je lep gobĀek, ŝametno suknjico in dolg, gibĀen repek miŝka Nataŝka. Njeni sivi oĀesci sta zrlri prijazno in dobrohotno v lepi poletni svet. Bila je stara dve leti. Stanovala je v svojem domku, ki ga je z najveĀjo teŝavo uredila lansko jesen na travniku kraj Brŝlina.

Miŝka Nataŝka je pokukala radovedno iz svoje luknjice v poletno jutro. Prijazno se je nasmehljala zlatemu solncu in mu voŝčila dobro jutro. Svojo drobno taĀico je obrisala v srebrni rosi in potegnila potem z njo preko svojega gobĀka. Dolgo, dolgo je zrla v nebo in premiŝljala, kaj bi poĀela danes.